

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nonni poetæ Panopolitani, In euangelium sancti Ioannis
Paraphrasis Græca**

Nonnus <Panopolitanus>

Paris, 1542

Cap. XII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69505](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69505)

NONNI PARAPHRASIS

nebat, et in propinquo erant feriæ Paschales multum celebres. Proinde multi Iudæi uiri contermini eremo, à late se diffundente terra, ad sedem Hierosolymorum sacris operantium ascendebant, ut corpus diuinis lauacris præpurgarent, priusquam dies celebrium feriarum appeteret, et multi in templo sacrificiis destinato, Iesum diuina dicentem, absentem quærebant, stantes uero inuicem colloquebantur. Loquebantur uero populi, uobis cōsultatibus quid uideatur, quod mortalis hic ad ferias admodum tripudiosas uenire non potest. Et increduli principes sacerdotum, et turba uersuti consilij Pharisæorum infidorum ciuibus iniunxerant, ut quisquis Christum in urbe aut uidisset, aut audisset, turba Pharisæorum dolis consutorum renuncicaret, ut eum hostilis multitudo comprehensens occideret.

CAP. XII.

E Nimuero Iesus relicta solitudine regionis late incomprehensibilis, uillam solitam subiit. Subiit inquam Bethaniam, ubi fundens uocem uiuificam, Lazarum prope tumulum ex mortuis excitat, subiit Bethaniam, quando horæ uicinarum feriarum solos sex dies relictos habebant, et ei cibum apposuerunt. Ceterum Martha animo beneuolo ministerium mensæ multum capacis obibat, et Lazarus adhuc similis somno omnibus uisus, unus ex conuiuis erat. Maria uero tres mensuras unguenti odoriferi, celebris nardi pisticæ sumens uasculum marmoreum roris obduratum, Ma
ria

ria pulchricoma tollebat, & diuinos pedes regis cō
 uiuantis unguēto unxit, & extensa humorē pingue
 luxurioso capillo absterfit, & diuinus odor natans,
 uniuersam domū inebriauit. Tū Iudas dolum nectēs
 ore inuido dixit, & cur hoc unguēti nō trecentorū,
 aut maiori denariorum mensura uenditur? ut paupe
 ribus indigentibus detur, & non pulueris uertigine
 pereat. Hoc uero ille dolosus dixit, non quod homo
 immitis uirorū inopū curā susciperet, sed quia solū
 fur erat, lucri cupiditate uictus, habebat uir marsu-
 piū, in quo aes positū erat, & quacūq; ipse malus cu-
 stos uolebat, è loculo expromebat. Porro Iesus eū ser-
 mone pstrigebat, suo occisori dicebat: Missum fac
 donū. foeminae ab omni reprehensione alienae, ut the-
 saurū corporis nostri seruet, donec occisionis & se-
 pulchralis horae nostrae parētatiōis ueniat, pauperes
 enī multi qui à uobis petāt, semp parati adsunt, at
 mei uidēdi cupiditate flagrātes, me nō semp præsēn-
 tem cōprehēdetis. Et maxime credulus Iudaeorū po-
 pulus in propinqua urbe, auribus gratis famā audi-
 uit, qd Iesus diuinū & profectitiū uestigiū habens,
 in diuinā uillā uenisset, ubi Martha domus erat, &
 agmen ineffabile aliud aliunde simul iter ingressum
 currebat, non solum ut Iesum uitae seruatorem inspi-
 cerent, sed ut & ipsum Lazarum, quem Iesus uiuifi-
 cam uocem fundens, uiuum reddiderat, uiderent, &
 inuidi pariter & impudentes principes sacerdotū,
 tū admodū iracūda uniuersa Phariseorū turba cōsi-
 lia coquebāt, ut & ipsū Lazarū ex mortuis reducē,

NONNI PARAPHRASIS

Et adhuc ueterem mortem spirantem, altero inter-
 itu interficientes, sub caliginosum barathrum iterū
 mitterent, ut quis dicat, Lazarus mortem fugit, et
 principes sacerdotes non fugit, hunc uerò è medio
 tollere parabant, quod per ipsum populus Iudæorū
 humidum uillæ locum petens, filio dei, regi malorum
 opitulatori credebatur. Porro quando aurora mane uē-
 sa, noctem umbras linquentem discussisset, populus
 qui propter festum quod in foribus erat, uillam trā-
 sierat, inaudientes famam, quod Iesus à sacra uilla
 ad sedem Hierosolymorum ueniret, obuiam ei ue-
 niūt, et ex horto arboribus multis confito, palmas
 altos ramos habentes, ramis nudarunt, et populus
 uirides ramos in aere agitans, ore bona precante
 uocem consonam intonuerunt. Et Iesus habens per-
 uiam ramis stratam, huc et illuc, et multam et bi-
 iugē ducē itineris turbam, et à tergo turbam se se-
 quentem per medium uirorum incedens, delatus est.
 Ipse uero asinum non freno assuetum, et tardū uia-
 torem insidens, tergo inexperti baiuli, regebat, ut
 quod Esaias dixit, impleretur. O Sion filia altæ
 matris, ne timor te incessat: Ecce rex tuus uariorum
 donorum dator, ad te, pullum tardis genibus præde-
 tum, matrem sequentem habens, subibit. Et hæc qui-
 dē discipuli non ante consyderarunt, quàm Christus
 rex suam omnipotentem formam reinduit, tunc om-
 nes discipuli recordati sunt, quod hæc omnia in sa-
 piente libro scripta sint, et quod hæc in eo per-
 fecta fuerint. Erat uero uox populorum commix-
 torum

torū testis, q̄ Iesus Lazarū iā triduū mortuū, è sepulchro euocasset, & uocē uiuificā fundēs, ex mortuis excitasset, cuius gratia multa turba Christo obuiā effundebatur, ut illum filium David mortuorum seruatorem uideret. Cæterum Pharisei unanimes inter se colloquebātur: Nobis quale somniū increfcit, mundus enim uniuersus & abunde suppeditans, & multiformis unum uirū sequitur, & mortifer noster dolus nihil proderit. Et aliqui uiri Græci erant, qui tunc multi spectatores diuinarum feriarum Hierosolyma ascenderāt: hi cum Iesum à celebri uilla audissent, Philippum prope euntem accedentes, allocuti sunt: Cupidi uidendi Christū uenimus: & Philippus propere ruens, Andreae conterraneus, hoc Andreae dixit. At Andreas suauiloquus, simul cū Philippo festinante uadens, Christo sermonem renunciant. Rex uero sermone respondebat: Nunc uix hora uenit, quando cominus res in nouaculae acumine est, ut sapiens filius hominis exaltetur, simul ac granum frumenti in siticulosam terram lapsum, neque mortuum fuerit, tunc illic solum iners manet, manet in seminatum, inutile, in aratum, expers falcis: si uerò mortuū fuerit, fertilem & uberē frugē profundit. Qui animam temporalem amat, is eam spem fallacem, mundi animum inescantis persequens, perdet: qui uero odit, ipsam per omnia incorruptibilem, stabilem in uitam æui seruabit. Qui mihi crediderit, opus ministratorium obiens, hunc pater meus altithronus honore adficere nouit: qui meæ legi obsecu

NONNI PARAPHRASIS

tus, mihi ministraverit, hic sequetur me, & una mecum proficiscetur, ut minister, ubi maneo, mecum maneat. Nunc uero mihi peccatus est perturbatum, sed quid dicam? Anima mea perturbat me, Pater, ex hac hora mentem perturbante, & quae uitari non potest, serua me: sed propter hoc non ui coactus, sed ultroque horridam horam subiui, filium tuum gloria adfice. Et de caelo uox adfuit: Et te prius gloria ornaui, & iam iterum gloria orno. Et multus populus huc & illuc circumstans & audiens, auribus tremore percussis, procellam uocis aetheream dixit, quod caelestis sonus graui strepentis tonitruum est caelesti sinu insonuerit. Alij uero contra dixerunt, quod angelus prudenti sonitu, caelestis uocis cominus cum eo colloquebatur. Enimuero Iesus uniuerso populo multo stupore percusso dicebat: Non propter me hic sonitus concutitur, de caelo quidem propter uos uox tonitruum referens uenit, nunc sacri mundi iudicium est, nunc & ipse princeps mundi errabunda mente praediti foras quatitur. At populi sermone quodam concordia contra dixerunt: Nos non raro in libris memoriae traditis audiimus, quod Christus uniuersarum rerum curam gerens, aeternus manet, & unde nobis sermone tuo obscuro dixisti, ubi in altum euectus, ex terrestri sinu in caelum profectus fuero, ipse uos omnes est terra ad me traho, postquam filius hominis clarus in altum subuectus fuerit. Et dixit populus: Ecquis hic est, quem obscuro quodam sermone, sapientem filium hominis tua uoce dixisti? Caterum Iesus simul omnibus dixit:

Inter

Inter uos adhuc paruum ad tempus, solum, coelestis lux, iter uos erit, in lumine sumpta audacia per uiam recte ducentem, citra errorem ambulate, dum adhuc lux lucescet, priusquam nox uos caliginosa uertigine deprehendat. Qui uiator noctu pede lubrico inambulat, is errat, ignorans obliquam uiam se ingredi, ignorans ubi erat: donec uobis lucis datur copia, prudenti sermone credite, in lucem credite, ut sitis lucem ferentes filij lucis. Christo tanta et tam uaria malorum remedia conficienti, quae ipsi praeter auditum oculis uiderant, nullus uirorum credebatur, ut quod Esaias per uocem praenunciam fundens dixit, impleretur. Domine, quis secundum tanta tuo auditui credebatur? aut cui brachium dei omnipotentis nudabatur? Et hoc nomine diuina fides in eis accrescere non potuit, quod et Esaias iterum diuina uoce dixit: Oculos meorum operum testes praestrinxit, et mentem recta uia euntem caeca iuxta erroribus obnoxiam fecit, ne corde sentireret, et oculis cerneret, et ad me reuertatur, uiros mentem noxia praeditos, peccantes meo salutari sermone seruabo, medicus existens, qui nullo ferro utitur, sed qui mente perditam remedia imponit. Esaias haec quod omnia diuina uoce descripsit, quod honorem dei Christi ante tempus oculo cordis omnia uidentes uidit, et hac gratia futuram praenunciam diuinam uocem praenunciatum est. Et tamen aliqui uiri ex Iudeorum magistratibus, ex oculis consilij superbi, prudenti silentio, filio dei operum diuinorum ergo credebant: sed et timore emulatioe Pharisaeorum territi, in aperto nullum animam suam ostendebat.

NONNI PARAPHRASIS

Cæterum fides interna, non oculis hominum exposita, non clamoribus molesta, clāculario silentio in mēte uiri cuiuslibet uerecūdia tacti, cælabatur. Omnis enim uir gratiā operum humanorū pluris faciebat, quā honorē multum celebrē solius magni dei. Porro Iesus in tēplo sacrificiis referto clamabat: Quisquis sermonum meorum diuina renunciantium ordinem, in me credens susceperit, non in me, sed patrem qui me præmisit, fiduciam figit. Et omnis qui me uirilibus oculis inspicit, & patrē meum uidet. Ego de cælo lumē mundo luce uacuo ueni, de cælo ueni lux, ut mortalis, qui fidem inconcussam habēs me honorauerit, in caligine non unquam manet: quisquis diuinos sermonum meorum fluxus receperit, & signaculum non mentis uacue seruauerit, hunc mortalem non unquam ego iudico. Non enim in mundum ueni, ut mundum multum errantem iudicarem, sed ut seruarem: quod si uir audax me exceperit, & uiuos iuxta uitam seruantes, fluxus uocis nostræ nō susceperit, hic habet iudicem, qui de illo sentētiam fert: noster enim sermo quē loquor, hic incredulum hūc arguet, iudicans eum, quando tandem ultimus auroræ cursus appetiuerit, quando omnibus excitatis iudicij dies adfuerit: ego enim à meipso ueniēs, ex propriis non unquam sermonem habere didici, sed à deo patre præceptum uiuum habeo. Ecquid uerò hominibus excitatis, aut dixerō aut clamauro, nec me fugit præceptum patris omnipotentis, uitam immortalem habere, quam æuum æternæ uertigini concurrentis,

ade

adeptum est, & quaecūque uos doceo, ut enim pater meus mihi dixit, sic loquor.

CAP. XIII.

ET prius quā in colis Pascha appeteret, priusquam aram accenderent, Iesus sentiens quod opportuna hora adesset, ut ex mundo coelum subiens redux unā cū patre in aliorum potiunte luceret, omnes suos praesentes socios semper diligens, ab initio ad finem usque diligebat. Porro facta coena uespertina super mensa beneuolentiae cōciliatrice, Iesus suis sociis seruire opus exhibens confecit, & demon aduersarius, Iudam stimulo quodam lucri cupidum, in rabiem humanam uertebat, a deo, ut ille sumpta audacia, Christum suum nutritorem, spe lucri interitus inescatus, Iudæis traderet. Ipse Iesus in corde suo gnarus, quod in eius manum deus in alto rerum potiens, omnia gubernare dedisset, gnarus, & quod è caelo & in caelum biuuga conditione, & à deo prius uenisset, & ad deū postliminio ueniret, tunc conuiuus celeriter seruire opus exhibens, relictā coena surgebat, & suas uestes de corpore lucido deponit, & lumbos linea spuria ueste durum indumentum, quo lingua Tymborum lintiū uocatur, quod in orbem humidum uirorū pedem tergebatur, cingit, & infusa aqua ex terrae sinu scaturiente in peluim cauam, Christus suorum sociorum charos pedes lauare coepit, à primo ad ultimum, ab alio ad alium inerrans, à Simone incipiens, usque ad proprium